

image not found or type unknown

Proves sense corregir

Stefano Bartezzaghi

Fecha de publicació:

10/06/2026

Sello Editorial:

Edicions 62

Un escriptor misteriós ha mort en circumstàncies estranyes. Un corrector de proves sap la veritat i ha amagat deu errors a cada capítol per revelar-la. Només qui els trobi podrà recompondre el missatge secret i resoldre el crim.

Contacto de prensa

Nombre: Directora de marketing i comunicació AIG: Marta Oliva i Domènech

Telefóno: 93 492 88 36

Email: moliva@grup62.com

Nombre: Núria Rosell

Telefóno: 93 492 8671

Email: nuria.rosell@grup62.com

Nombre: Andrea Cuéllar

Telefóno: 93 482 8211

Email:

andrea.cuellar@grup62.com

Nombre: Xavier Gafarot

Telefóno: 93 492 8654

Email: xgafarot@grup62.com

Un escriptor misteriós ha mort en circumstàncies estranyes. Un corrector de proves sap la veritat i ha amagat deu errors a cada capítol per revelar-la. Només qui els trobi podrà recompondre el missatge secret i resoldre el crim.

«Aquest llibre és ple d'errors: errates, errors lèxics gramaticals, omissions... Els he posat jo, per jugar amb vosaltres com Niccolò jugava amb mi. Niccolò era un gran escriptor. el privilegi de ser el corrector de proves de les seves obres; en un cert moment, vam començar a fer un joc. M'enviava relats plens d'errors per descobrir, i aquells errors componien un missatge. Hi vam jugar fins a la seva mort o, millor seu suïcidi. Però jo sé que no es va suïcidar, i he veritat entre els errors disseminats en aquest llibre. Només els lectors que aconseguïu trobar-los podreu recompondre un missatge secret i resoldre el misteri de la seva mort. Accepteu el repte?»

Stefano Bartezzaghi

Stefano Bartezzaghi és enigmista, periodista i semiòleg, alumne d'Umberto Eco. Des del 1987 té cura d'una secció setmanal de jocs lingüístics i cada dia publica uns mots encreuats a *la Repubblica*. Imparteix classes de Semiòtica de la Creativitat a la universitat IULM de Milà. Entre els seus treballs més recents hi ha *Mettere al mondo il mondo*, *Chi vince non sa cosa si perde*, *Agonismo, gioco, guerra* i *Le parole fanno il solletico* (amb Daniel Pennac i la col·laboració de Yasmina Mélaouah).

Niccolò Errante va ser un dels escriptors més enigmàtics i originals de la narrativa italiana contemporània. Autor esquiu i solitari, va construir una obra híbrida i potent en què es conjuminen el gènere negre, l'èpica, la novel·la psicològica i la comèdia. Amb el personatge de Gian Maria Luna i amb títols com *Llums del passat* (2024), va saber conquistar públic i crítica i deixar una petja inesborrable sense sortir mai de l'ombra.

Capbussada a l'obra de l'autor

Niccolò Errante: el misteri d'una veu solitària que va redefinir els límits de la novel·la italiana

De Niccolò Errante se'n sap ben poc. Ni la data de naixement ni els escenaris de la seva infantesa. L'única cosa certa que sabem és que va viure una temporada a Milà, a la mateixa adreça on havia residit Dino Buzzati. I tanmateix la seva presència en el panorama literari va ser neta, radical, impossible d'ignorar.

Entre les seves autores i els seus autors preferits, a més del ja esmentat periodista, s'hi compten Italo Calvino, Anna Maria Ortese, Fruttero&Lucentini, Goliarda Sapienza, Carlo Levi, Elsa Morante, Louis-Ferdinand Céline, Herman Melville i Cervantes.

Esquiu, amarg, reservat fins a l'extrem, Errante només es deixava veure en públic quan es presentaven els seus llibres. No concedia entrevistes, no participava en festivals literaris ni s'ocupava gaire de la seva imatge. Entre la gent del gremi era certament conegut pel caràcter difícil, però també per la intensitat inconfusible de la seva escriptura.

Estimava la literatura, el cinema, la música i el futbol, i seguidor tant de la «baixa cultura» com de l'«alta». També era conegut el seu punt feble: el whisky. No en va s'havia fet tatuar una frase a l'esquena: «Escriu per no morir-te». Va ser justament en l'escriptura que aquest autor va trobar la seva forma de resistència més poderosa, l'única cosa a què s'exposava de bon grat.

La seva primera novel·la, *El meu últim error* (1995), la va escriure en una sola nit i va ser rebuda amb indiferència. Amb prou feines va vendre 99 exemplars el primer mes, per més que ja contenia el germen d'una obra que prendria forma al llarg de les següents dècades, reticent a tot intent de classificació.

De les novel·les de misteri a la literatura de risc: l'obra híbrida i potent d'Errante

Amb la *Tetralogia dels absents* (*El temps perdut*, 1998, *No siguis especial*, 2005, *La geometria de l'ombra*, 2013, i *La mitja lluna*, 2015), Errante va donar vida al seu personatge més conegut: Gian Maria Luna, detectiu addicte al THC del cànnabis, refinat i contradictori, inspirat en el seu actor preferit, Gian Maria Volonté.

A les seves novel·les hi conviuen el gènere negre i l'aventura, la comèdia i la tragèdia, la novel·la psicològica i l'èpica. És una escriptura estratificada, densa, però sempre travessada per una tensió narrativa magnètica.

A més de la seva sèrie més coneguda, Errante va publicar obres de gran impacte emotiu com ara *Cronologia del buit* (2002), *La fi de les coincidències* (2009), *La festa dels miralls* (2020) i *Autòpsia d'una veu* (2022). Novel·les en què la malenconia es barreja amb el misteri i la solitud amb la ironia més esmolada.

Un èxit literari nascut d'una conversa amb la IA

El 2024, amb *Llums del passat*, Niccolò Errante arriba al públic internacional. La novel·la sorgeix d'una interacció amb una intel·ligència artificial i aborda, amb una veu inquieta i profunda, la relació entre memòria i tecnologia, entre presència i absència.